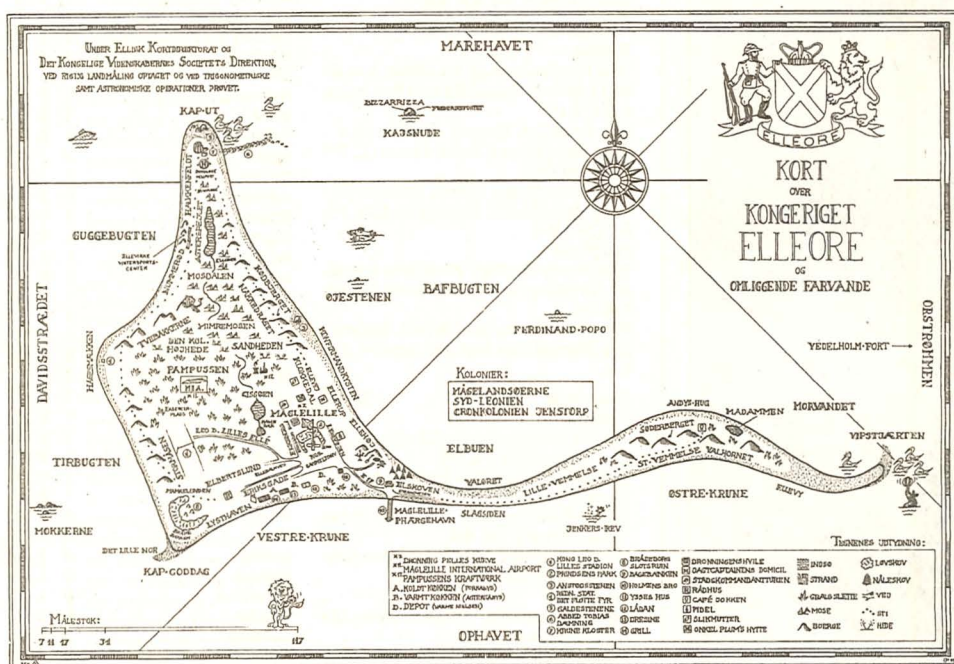

Elleore – et Kongerige uden lige

Kort over Kongeriget Elleore, hvor det er strengt forbudt at kaste sten ud i vandet – »Rigeformindskelse«.

I 1944 – da mange store riger vaklede – besluttede en gruppe lærere ved Frederik Barfods Skole i København at spekulere i kroner og øer.

De købte øen Elleore i Roskilde Fjord og opbyggede på kort tid et traditionsrigt kongedømme. Med egen regent, egen møntfod, egne frimærker, eget sprog og egne ceremonier.

Hvorfor det netop blev øen Elleore fremgår af en beretning skrevet i *Elleblad-løver* hvor andre tiger, fra 1945:

»En ø – helst en palme-ø i et tropehav, uden sorger, besvær og bekymringer – den drøm er blevet drømt af mange...« hedder det i bladet.

En sejltur i Roskilde Fjord og et besøg på Elleore afgjorde sagen. Pastor Knud Lange på Risøgaard fik 10.000 kroner, og øen blev til et Kongerige. Et Kongerige der er ført videre... så historien kan fortsætte.

Fra 1950 er øen blevet

brugt til spændende lejrture for skoleelever, og nu drager generationer af elleborgere hver sommer tilbage til deres Kongerige for at deltage i de mange festlige aktiviteter,

der samler elle-borgerne i den såkaldte Elleuge, der altid bliver holdt uden for øfuglenes yngletid.

»Elleore ligner virkeligheden i uhyggelig grad, og det

er det stykke Danmark, der er bedst historisk beskrevet. Her har hver eneste sten et navn,« siger forhenværende premierminister Baron d'Ecope.

I 1967 overtog Foreningen Elleore-samfundet øen.

Omkring 1983 blev øen fredet, dog med en klausul om, at foreningens medlemmer fortsat skal have tilladelse til at holde deres årlige Elleuge på øen.

Resten af året lever ellefolket i eksil rundt om i Danmark, hvor særlig Kildegård Gymnasium i Hellerup spiller en stor rolle for folket.

Det er nemlig herfra, at nye elleborgere rekrutteres på grund af gymnasiets traditionelt tætte bånd til ø-samfundet.

Er man skolesøgende, kan man automatisk fra 7. klasse søge om optagelse, men har man overskredet den skolesøgende alder, skal en eventuel optagelse blandt elleborgerne behandles i flere forskellige af øens ministerier. Og det kan godt tage op til flere år, før en optagelsessag er færdigbehandlet.

På Elleore hejser Elleborg stolt med sit kryds – for alt er på skrå i forhold til normen. Andre mener dog, at det skrå kryds stammer fra dengang munke i 944 startede en egentlig juletræsproduktion.

Foto Kurt Petersen

Kongelig natur

Det første jeg ser i horisonten er Elleborg – der i rød-hvide farver vajer mod den blå himmel. Ellekorset står på skrå, ligesom alt andet skal vise sig at være på skrå på Elleore.

Elleore – hvad eller hvem er det? Nogle ved det er en ø, endnu færre ved det er et kongerige, og kun ganske få kan forklare, hvad Elleore egentlig er. For ifølge selv de hærdede elleborgere, er spørgsmålet på én gang uhyre centralt, men samtidig komplet umuligt at besvare fyldestgørende.

»Kongeriget Elleore er mange ting, blot ikke ordinært. Riget er i høj grad det, som man selv gør det til og er derfor i stadig udvikling. Kun fantasien sætter grænser for, hvad Riget udvikler sig til,« et par forklarende ord jeg inden rejsen læste mig til i Rigsorganet, *Elleblad – Løver*, hvor andre tier.

Fra Veddelev Havn i Danmark tager det omkring 11 minutter at sejle, og endnu længere tid at svømme ud til øen. Førhen udgjorde transporttiden selve tidsforskellen,

så man på Elleore nulstillede sit ur. Turen derud ville derfor ikke tage tid, jeg ville være, hvor jeg var lige før – i al fald tidsmæssigt. Men det blev åbenbart for besværligt, og tidsforskellen udlignede langsomt sig selv.

Jeg er fremmed, men velkommen, og en rundvisning forestået af jagtcaptainen findes der plads til på den lille ø. 200 meter fra nord til syd, og 300 meter fra øst til vest. Stolt fremviser han mig Ellevue, Ellerrup – den nordlige forstad, Stormåsen, Tvebakkerne, Den Kgl. Højhede, Cafe Jokken og Elskoven der rummer øens to træer. For ikke at glemme og de stolte ruiner af munkeløstet Krune. En vandretur på øen er derfor et sandt møde med en storslået natur.

De er venlige, elleborgerne. Omkring 60 er på øen i dag. Unge og ældre, fra 2 år og op til 80 år. Ivrigt forbereder de sig på Dronning Leodoras fødselsdag. Efter et par timer på øen vinker jeg farvel. Glad, for det er lykkedes mig at få et interview med Dronningen i morgen...

Foto: SØREN HYTTING

Lizl Rand Quaade på Elleore

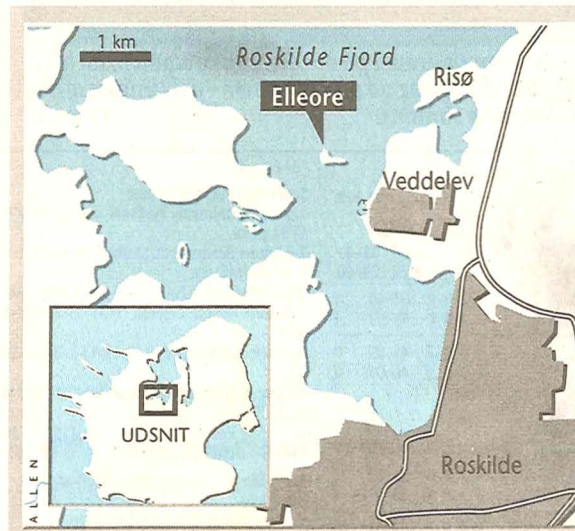
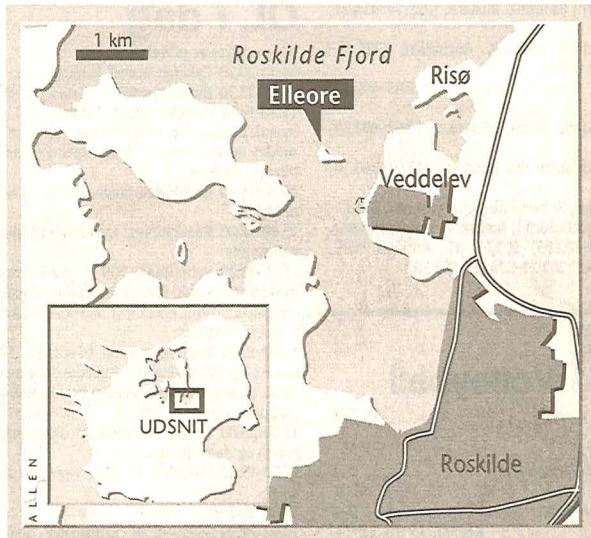

Foto: SØREN HYTTING

Lizl Rand Quaade på Elleore

Royal fødselsdag i Kongeriget

Trods ihærdig padlen indhenter jeg 0 minutter. Tidsforskellen mellem Danmark og Elleore er nemlig langsomt gledet ud.

På Elleore er stemningen en smule træt. Jagtcaptainen, Viconte wom Schwan, røber også en smule forlegent, mens han retter på kasketten, at det blev sent i går, da Dronningen fyldte år.

I samme anledning er jeg blevet lovet et interview med Dronningen, der trods de sene natteminutter tager sig yderst royalt ud i Rådhusalen, hvor vores samtale finder sted. Med dronning Leodoras kroning i 1986 begyndte en ny æra i Elleores historie. Hun efterfulgte en flot række af regenter: Leo II »Den Folkekære«, Erik II »Den Stortætte«, et Regeringsråd, Leo I

»Den Lille« og Erik I »Den Lange«.

Ellefolket tænkte: ville Kongeriget Elleore ændre sig under den regerende dronning? I dag er det 11. gang, at hun kan knæle og kysse den elleiske muld, og det med succes. Elleore har efter sigende ikke ændret sig under, men med Dronningen.

Hvor mange år fylder Dronningen?

Det er svært at regne ud. For med to fødselsdage, én i Riget og én i mit eksil i Danmark, går det alt for stærkt.

Hvilke gaver har Dronningen modtaget?

En fløjtekedel formet som en løve og en shampooflaske formet som en løve til mit badekar med løvefødder.

Hvordan vil Dronningen beskrive de 11 år, De har re-

geret Elleore?

Spændende og udfordrende. År med stor glæde. Det er også en glæde for mig som kvinde at blive den første kvindelige regent – men det er kun lykkedes med store rundsavne.

Uden for Elleore i mit eksil i Danmark møder jeg også mit glade folk. En dag i Prima i Gentofte råber én: »Dronningen er her«. Alle ser rundt og stimler sammen ved kassen, hvor jeg og Prinds Henrik står. Fire elleboere kaster sig for mine fødder og hylder mig, til stor forundring for de forbipasserende.

Hvad er Dronningens yndlingsret?

Løvebag... uden tvivl Løvebag. (Sandkagelignende delikatesser som nydes til aftenkaffen, red.)

Foran den kongelige bolig i Magelille fremviser Dronning Leodora og Prinds Henrik stolt nogle af fødselsdagsgaverne. Paraplyholderen er Hofsnogen, Viconte wom Oheheim. Foto: Kurt Petersen.

Hvorfor bliver Dronningen kaldt den dydige?

Hvad der ligger bag, ved jeg ikke. Jeg står helt uforstående over for det... og det kan heller ikke være ironisk ment...

Drømmer Dronningen i farver?

Her bryder Prinds Henrik ind: »Hun drømmer meget og i farver«. Dronningen smiler: »Ja, her på Elleore er vi meget farveglade.«

Mit interview er forbi. Stolt og lettet over den succesfulde samtale forlader jeg øen. I morgen venter den årlige Ellympiade, hvor der dystes en masse for Elleores traditionelle sportsgrene...

Løver på Elleore

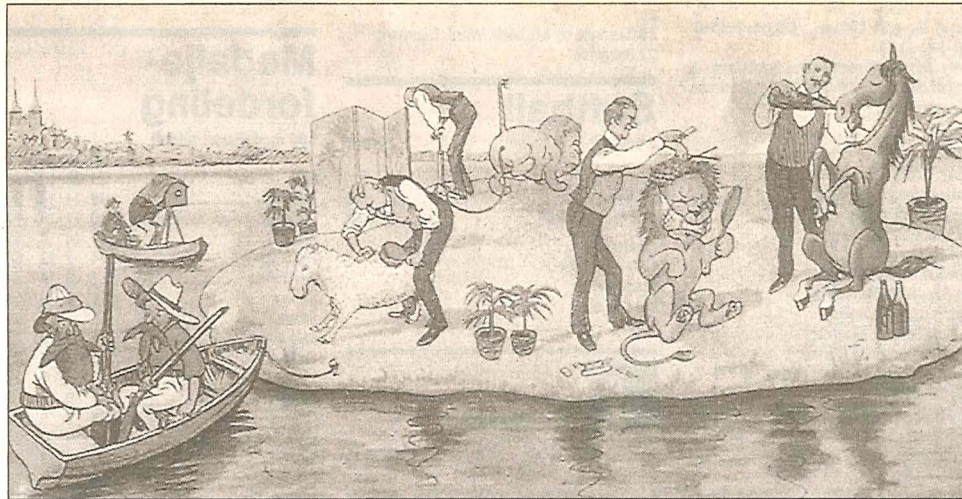
I sommeren 1907 optager Nordisk Film Kompagnis grundlægger, Ole Olsen, en sensationel og dramatisk film på Elleore: »Løvejagten«. Elleore hører på det tidspunkt under Risøgård, så filmmanden må leje øen for 40 kroner af gårdejer Peter Henriksen, for at Ole Olsen kan filme en løvejagt, hvor hvide mænd kæmper mod vilde løver.

Da Elleore er uden den ringeste bevoksning, bliver den pyntet op med palmer og andet savannebuskads. Og i Hamburg Zoo køber Ole

Olsen to alderssvækkede hanløver, der ankommer til Roskilde og bliver fragtet til øen under stor opmærksomhed.

Efter forskellige forsinkelser bliver jagten gennemført: Mandag den 19. august 1907 kl. 11 lyder nogle skud, som giver genlyd i avisernes spalter verden over. Skuddene bliver affyret af et par jægere i hvidt tropetøj i et safarigt landskab, alt imens filmkameraerne indfanger den grumme handling.

Ifølge diverse historiebøger

valfarter byens borgere til fjordens bredder for at overvåge og lade sig forarge af de voldsomme scener og de letpåkledte skuespillerinder.

Og det siges, at oldeforældre, der stammer fra Veddelev og omegn, uden opfordring kan udstøde de karakteristiske hyl, der fulgte optagelserne,

men som aldrig var i biografen – idet »Løvejagten« var før tonefilmen blev opfundet.

Dyreværnskredse havde

Alfred Schmidts tegning i Blæksprutten af forberedelserne til optagelse af filmen: Løvejagten på Elleore. 1907.

forinden fået nys om sagen, og på rekordtid blev den bragt op på ministerplan, hvor der blev nedlagt forbud mod forevisning af de syv minutter, filmen varer i Danmark. Ole Olsen trodsede imidlertid ministeren og fremviste i stedet filmen i en biograf i Sverige.

I dag kan filmen ses på dansk grund. Fjordmuseet i Jyllinge viser indtil den 1. oktober filmen og udstiller blandt andet kuglen, der dræbte en af løverne.

På de elliske frimærker ses Sortpelset Halskrage (øverst tv) den Grå Natteravn (øverst th), og Ramaen (nederst), der på grund af sit lidt specielle udseende ofte bliver forvekslet med mindre buske.

Fuglelivet på øen

Fredningen af øen Elleore betyder, at der er et rigt fugleliv med mange svaner, måger og ænder. Men en uge om året - i Elleugen, der falder uden for den almindelige yngletid, frembringer Elleore med sin forunderlige geografiske isolation mange mærkelige fuglearter.

Nogle af dem er så interessante, at de er kommet på frimærke. Det skete den 23. juni i år i anledning af åbningen af Jyllinge Fjordmuseums særudstilling: »Elleore - Et Kongerige uden Lige».

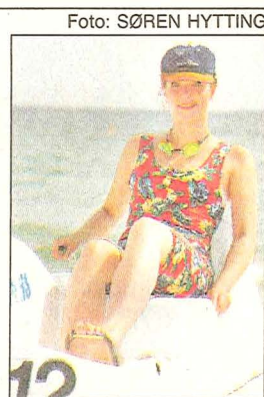
En af de fugle, der kan bryde sig af at være på frimærke, er den »Grå Natteravn«. Den er karakteristisk, da den efter sigende ikke gemmer sig for en sen nattevandrer, men i stedet pludrer og klukker for at tiltrække sig opmærksomhed. Fuglen, der er op til 66 cm i udstrakt tilstand, er grålig og lugter stramt, når den sidder eller ligger i vejkanterne og udstøder snorrende lyde.

En anden af de specielle fugle er Ramaen. Om den beretter elliske ornitologer, at den er let at genkende i landskabet. Med sin uahæmmede grønne og grålige fjerpragt og underlige vane med at stå helt stille med næbbet strakt

opad, minder den grangiveligt om et juletræ på fuglefod. Ramaen er ca. 120 cm høj og lider under den ufrivillige morsomme vane at puste sig op, så dens hoved forsvinder i fjerpragten.

Ramaen lægger to grønspættede æg om året. Når ramakyllingerne er ruget ud, ligner de dværggraner, og deres små ramapip besvares med moderens ramaskrig.

Når ramaerne samles til parringsleg, lyder der efter sigende »Ramasjang«. Den rette betegnelse bør dog være Ramasang, hævder den elliske ornitologi.

Lizl Rand Quaade på Elleore

I Danmark og i 196 andre lande sidder befolkningen med øjnene klinet til TV-skærmene for at følge de 10.700 udøvere, der dystet ved OL.

Men det gør man ikke på Elleore.

Her har man sine egne lege med omkring 60 deltagere: Ellympiaden (EL). Og den er i fuld gang, da jeg efter en rask cykeltur står på øen, der hvert år lægger jord til den såkaldte Elleuge. Den er samlingspunkt for elleborgerne, der ejer den fredede ø, og som derfor normalt lever i »eksil« rundt om i Danmark.

Under den årlige Ellympiade foregår alle elliske sportsgrene i en munter kappestrud, da det »blot« er æren det gælder.

Et sted spilles nationalsporten: »Krachet« - (volleyball, red.) med en 50 cm lang og 4 kilo tung læderbold. Holdopstilling: En stikker, en fup, en morakker og to undermålere. Banens længde begrænser sig selv, for som en venlig elleborger forklarer mig, så er der jo grænser for, hvor langt man kan kaste på øen.

Under EL er »Kalvekasting« obligatorisk. En træklods formet som en kos afkom skal kastes så langt som muligt. En svær sportsgren, fordi kalven er meget tung.

Den mest anstrengende sportsgren er dog uden tvivl

EL på Elleore

På Kong Leo Den Lilles Stadion dystet EL-deltagerne i »Søvnøgangeren«. Med bind for øjnene ledes den »blinde« rundt i labyrinten af holdet ude på sidelinien.

Foto: Kurt Petersen

»Støjprøven«, forklarer en meget hæs elleborger mig. Hun dystede i går og havde nær vundet. I Støjprøven skal udøveren råbe »STRABULLENBOLF« så højt han/hun kan. Hvorfor der netop skal råbes »strabullenbolf« er der ingen der ved ... måske netop

derfor husker alle ordet ...

Der er rigtig EL-stemning. Og rygterne svirrer i luften, måske vil elleborgerne senere dyste i afhopning - 17 meter baglæns vandgang, andalusisk bergludo og poker dice.

På Elleore følges sport og

ånd, krop og hoved. Derfor er der dagligt universitetsforelæsninger på øen. Så i morgen vil jeg tage en dyb indånding og suge en masse ellisk lærdom til mig ... og slukke for nogle af alle de OL-TV, der flimrende byder mig velkommen på fastlandet ...

Sedlerne er mange og farvestrålende. En »Leo d'Or« svarer til 17 danske kroner. Derfor volder det ofte elleborgerne og den udenlandske presse problemer at omregne til dansk valuta.

Kapitalen i Kongeriget

Hvert år åbner øens bank, »Casa-Banca«, hvor elleborgerne kan veksle til den lokale møntfod »Leo d'Or«, der svarer til 17 danske kroner.

Gennem årene har Elleores pengevæsen været præget af mange møntreformer, hvor resultatet blev mange skiftende enheder.

De mange forskellige enheder blev aldrig fulgt op af tilstrækkelige oplag af sedler og mønter, hvilket gjorde, at man nok kunne regne med enhederne, men ikke i praksis kunne betjene sig af dem.

Disse noget kaotiske forhold blev i længden utilfredsstillende for så vel den enkelte elleborger som for Rigsbanken.

Derfor blev indførelsen af »Leo d'Oren« starten på en ny æra.

I 1983 lykkes det nemlig for første gang at få mønt- og seddelsystemet til at virke –

hvilket frigør Elleore fra den danske mønt, kronen.

Siden er møntsystemet blevet anerkendt af det elliske samfund, og flere mønt- og farvestrålende seddelsere er sat i omløb.

Så i dag står »Leo d'Oren« stærkt.

Den er den eneste valuta hvormed elleborgere og den udenlandske presse kan købe øl, vand og slik på øen.

Derfor er Rigs-Bank-Directøren nødt til at holde åben efter behov – og de er mange og lofte – for ellers vil sortbørshandlen blomstre med varer, der købes med dansk valuta.

Uden for Rigsbanken afslører Viconte wom Polski dog sagte, at bestikkelse er en almindelig sport på Elleore.

»Det er kun misundelige elleborgere, der vil sortbørshandlen til livs ... fordi det ikke går ud over dem selv ...«

Universitet på Elleore

Der sidder et godt hoved på enhver borger i Kongeriget Elleore. Mit er vådt efter en dyb dukkert, da jeg indfinder mig på øen for at høre nærmere om eksaminerne og de daglige universitetsforelæsnings, der foregår i Elleugen.

De forestås blandt andet af Rektor Rancke eller Magister Madsen, som han også kaldes.

Han forklarer mig, at enhver elleborger har ret og pligt til at modtage og meddele gratis undervisning. Men inden elleborgerne når så langt, er der en optagelsesprøve for første-års deltagere.

»Nogle kan dog få dispensation, hvis de har en akademisk uddannelse fra et af de udenlandske universiteter,« forklarer Rektor Rancke med et smil.

Til optagelsesprøven skal eksaminanden kunne recitere nationalsangen »Canto National« også kaldet »Ave nostre patria«. Sangen er meget vigtig for elleborgene, der alle elsker at synge – den binder dem sammen. Teksten er forfattet af Frederik Barfod og musikken skrevet af Christian Geisler.

For, at eksamensræset ikke skal overdøve sangen, har eksaminatorerne udarbejdet et klippekort. For hver linie, eksaminanden kan udenad, stempler censor en gang på kortet, indtil hver af de 12 linier i den »al-sprogede« nationalsang er lært.

Herefter kommer »baccalauprøven« i Elleores nyere historie og i modersmålet »al« – Interlingua. Det har siden 1962 været øens officielle sprog – og er identisk med det internationale hjælpesprog, som bygger på de romanske fællessprog. Ord der er forståelige i Italien, Spanien, Portugal, Latinamerika og i Kongeriget Elleore.

»Mange forstår det, men...« griner Rektor Rancke på spørgsmålet, om alle på øen også behersker sproget.

Det sidste trin i uddannel-

I Rådshussalen underviser Rektor Rancke også kaldet Magister Madsen en samling elleborgere i »Al« – det officielle sprog på Elleore.
Foto: Kurt Petersen.

Ave nostre patria,
ave campo del dea in undas cantante.
In le costa gratia
e gaudio es manifestante.
In le campo Diana es
e affecto e pace in verde demoras,
cantos inter plana es,
e le sanguine scripte es foras.
Spada puncto ferre ha,
ma un plaga mortal non da.
In le silva prato le
harpacorde sona con tono auree.

Nationalsagen, der synges på modersmålet al, anses for så væsentlig, at optagelsesprøven til de elliske universiteter består i en recitation af sangen.

Foto: SØREN HYTTING

Lizl Rand Quaade på Elleore

sessystemet er »licenciateksamnen«, hvor kandidaternes elliske og almene viden sættes på prøve.

Emnerne er mange og mangeartede: Polynesiske ægteskabsret, Bostons undergrundsbaner, den engelske flåderangfølge og stedsbestemmelsemetoder og deres anvendelse.

Sidstnævnte volder ikke kandidaten, Maria Laub problemer, selv om nervøsiteten er svær at skjule i det uden-dørsauditorium i Ellerup – den nordlige forstad, hvor hun foran tre eksaminatorer; Lens Baron d'Andy af Vestre Krune, Greve de Bagge og Premierministeren, Vicomtesse Cocinnelle gør sit bedste... og forestiller sig...

For ved disse eksamener er det særlig forestillingsevnen, der kommer på prøve. En disciplin også jeg efter mine mange besøg på øen selv er begyndt at mestre.

Med et fyldt hoved forlader jeg øen. I morgen bliver mit »på gensyn« til et »farvel« – for da slutter Elleugen. At den snart er slut har givet mig mod til at prøve noget jeg hele ugen har undgået... at nævne for læserne... og vise for tolderne på Elleore...

Sardinen og Robin på Elleore

Mine hænder ryster, og jeg sveder en smule ... da jeg efter en behagelig overfart fra Danmark skal igennem tolden.

Hele ugen har jeg opført mig pænt og været taknemmelig over den gæstfrihed som Kongeriget Elleore har udvist i deres Elleugen. Den eneste uge om året, hvor de ikke er forvist til at leve i eksil. Men denne sidste dag, må jeg prøve om det kan lade sig gøre: At indsmugle to ting, der er total forbudt: Sardiner i olie og Daniel Defoes »Robinson Crusoe«.

Den berømte, men på Elleore bandlyste forfatter, Daniel Defoe, levede fra 1660 til 1731 og skrev flere hundrede bøger. En af dem blev en verdenssucces, der er oversat til næsten alle sprog, og som menes at være den bog, der næst efter Bibelen har opnået størst udbredelse, nemlig beretningen om manden der

boede 25 år på en ø, Robinson Crusoe.

Men elleborgerne mener, at den forherliger og dermed giver et falsk billede af livet på en øde ø. At sardiner på dåse også er forbudt skyldes ifølge Jagtcaptainen, Vincente vom Schwan, at det er mishandling at stuve så mange sammen på så lidt plads.

En typisk dåse er ti cm lang, seks cm bred og 2½ cm dyb, og i den ligger der ofte fire alt for store sardiner. Kun fordi de er indsmurt i olie kan de glide sammen i den lille æske.

Nå, men jeg forsøger at indsmugle ovennævnte ... men de meget ivrige toldere øjner hurtigt Robin, sardinen og chancen for at straffe mig. Og straffet bliver jeg. 50 meter ud for Konfirmandkysten ligger »Kajsnude« – en lille ø (en stor sten, red).

Og hertil bliver jeg forvist for at slippe de olierede sar-

Berlingskes udsendte får endevendt tasken og et pinligt indhold viser sig for de elliske tolderes øjne. Til højre: Baron D'Landaux og til venstre: undertolddirecteur, Baron Starliste. Foto: Kurt Petersen

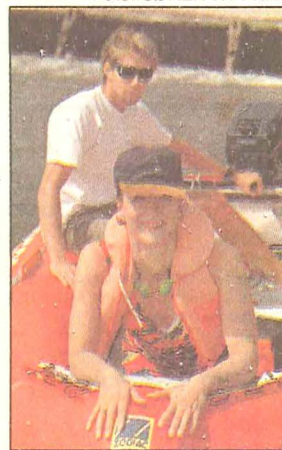
diner løs. Det kan dog være vanskeligt, særlig ved højvande, at finde »Kajsnude...« men det er så også en del af straffen.

Sardinerne er frie mens jeg føler mig en smule klemmt. Dog kan jeg glæde mig over, at jeg hele ugen har undgået at få en arbejdstilladelse, for med sådan én i hånden skal man tømme »Ysses Hus« (wc'et, red.). En opgave som trænger sig på cirka tre gange i døgnet.

Ysses Hus er opkaldt efter en ikke særlig populær lærerinde, der underviste på Frederik Barfoeds Skole tilbage i 1940'erne. Hvem hun var, og hvorfor hun fik opkaldt et så betydningsfuldt hus efter sig, kan ingen på øen huske. – Men det sorte hus på en kvadratmeter er trods navnet et besøg værd ... af flere grunde.

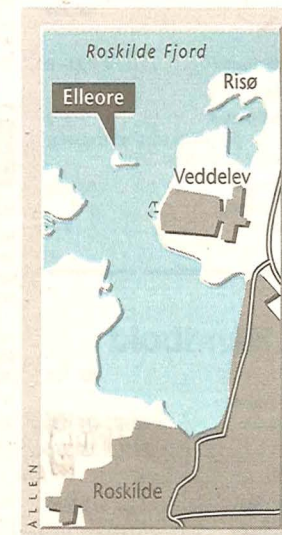
Overalt er der ophængt skilte, tavler og plakater: »Jordforbindelsen må ikke

Foto: SØREN HYTTING

Lizl Rand Quaade på Elleore

fjernes». »Pamperpartiet, frihed, lighed og lederskab«. »Mindre vand, mere ø«. »Hensatte varer og emballage flyttes til køkkentrappen«. »Gå ej under hængende last«.

»Største tilladte belastning 1200 kg/m²«. »T.I.S. Tour In Sommer – Kgl. Ellisk Rejseureau«. Budskaber ingen på øen kan undgå når det lille sorte hus besøges.

Om aftenen er der finale og afslutning af Ellympiaden, hvor den Ellympiske Cigar trædes ud. Derefter finale i Melodi Grandprix – hvor der dystes i at skrive en tekst til flagsangens melodi. Vinderen bliver optaget i sangbogen. En stor ære og en værdig afslutning på Elleugen.

Herefter vil ellefolket pakke Lune Jensen (køkkenet), Dronningens Hvile, Rådhuset, Jagtcaptainens Domicil og resten af hovedstaden Maglelille og de tilstødende forstæder sammen, og emigrere til Danmark, hvor de vil leve i eksil, indtil de atter kan vende tilbage til deres kongerige næste år.

Jeg vender også tilbage til Danmark ... en smule klogere, alt står ligesom lidt mere på skrå ... men som der så rigtigt står i Elleores våben: »Sempre con pedes in terra« – altid med fødderne på jorden ...

ELLEORE

ET KONGERIGE UDEN LIGE

Elleores våben med indskriptionen: Altid med fødderne på jorden – Sempre con pedes in terra. Fjordmuseet i Jyllinge viser indtil den 1. oktober udstillingen: Elleore – et Kongerige uden Lige.